

[Forsvarsministeren.]

Jeg har draget disse ting frem, fordi det kan have en almindelig interesse at se, hvorledes de to oplæg forholder sig til hinanden — og fordi jeg finder det helt urimeligt, at offentligheden skal være henviset til en så misvisende orientering og sammenligning som den, Berlingske Tidende har bragt til torvs.

Det ærede medlem hr. From har udtalt tvivl om, at der inden for den af regeringen foreslåede budgetramme kan opnås styrker af tilstrækkelig effektivitet og omfang, medens det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft for sit vedkommende ikke var i tvivl om, at styrkerne var for små, og begge ønskede at vide, hvad den militære sagskundskab mener herom. Jeg går ud fra, at denne belysning og diskussion om spørgsmålet i øvrigt bedst kan finde sted under det kommende udvalgsarbejde. Det er en selvfølge, at jeg her vil stå til rådighed med alle de oplysninger, det er muligt at give.

Begge de ærede medlemmer drog endvidere i tvivl, at der efter regeringens oplæg kunne opnås et forsvar af samme samlede effektivitet som i dag.

Jeg har — som jeg også sagde ved fremsættelsen — den opfattelse, at begrænsningen i enhedernes og mandskabsstyrkernes tal ikke nødvendigvis behøver at svække forsvarrets samlede effektivitet, og at resultatet meget vil kan blive øget effektivitet.

Forudsætningen for, at denne opfattelse er rigtig, er naturligvis, at de hensigter, vi har, lykkes. Det vil sige, at vi får det tilstrækkelige antal frivillige, at vi opnår væsentlige resultater af rationaliseringsbestræbelserne, og at hele ordningen føres ud i livet i den ånd, hvori den er tænkt.

Det er rigtigt, at det kun i en meget kortfattet form er angivet, hvorpå troen til usvækket effektivitet er baseret. Det ville naturligvis være muligt for mig at tilføje uddybende betragtninger — om jeg ville overbevise de ærede medlemmer derved allerede i dag, ved jeg ikke. Mon ikke det vil være klogest, at vi foreløbig tager en

sådan drøftelse under udvalgsarbejdet? Vi kan jo — om fornødent — altid vende tilbage til en meningsudveksling her i salen.

Inden jeg så vender mig til de betænkeligheder, der er fremsat mod selve lovforlaget, må jeg lige gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, som hævdede, at vi sagtens har råd til at sætte væsentlig større økonomiske midler ind på forsvarret. Han begrundede sit synspunkt bl. a. med henvisning til en opgørelse over statsbudgettets udvikling, som finansministeren nylig har foretaget.

I mine ører lød det ærede medlems betragtninger vel flotte i betragtning af, at oppositionen så energisk har hævdet nødvendigheden af skattelettelser, og jeg blev lidt foruroeligt af, at det ærede medlem især hæftede sig ved væksten i de sociale udgifter.

Det er regeringens opfattelse, at den økonomiske situation ikke tillader en almindelig svækkelse af finanspolitikken. Skal der derfor sættes meget større beløb ind på det militære forsvar end foreslået af regeringen, må resultatet enten blive skatteforhøjelser, hvad jeg forstår oppositionen er imod, eller også en forringelse af statens indsats på andre områder. Det har unægtelig interesse at høre, hvilke veje det ærede medlem ønsker at gå.

Når han siger, at det i denne sammenhæng drejer sig om frihedens pris, vil jeg ikke modsige ham, men blot føje til, at der også er andre opgaver end de militære, som skal løses, hvis vi ønsker at bevare friheden.

Det ærede medlem sagde i sin tale, at vi burde behandle også hjemmeværnsloven i forbindelse med det nu fremsatte lovforslag. Jeg forstår ærlig talt ikke det ærede medlem på dette punkt. Så længe vi drøftede tingene sagligt og stilfærdigt i det politiske forsvarsudvalg, og det gjorde vi jo, var vi dog enige om, at forsvarsrevisionen måtte foregå i to tempi. Først måtte vi klare den centrale lovgivning om forsvarrets struktur og omfang, og derefter — i anden omgang — måtte vi tage hjemmeværnsloven og personelloven